

eller anden, som de ved i mange Aar har udført dette Arbejde, til at gøre det. Folk er saa ømfindtlige for deres Dyr, at jeg er sikker paa, at Dyr lægerne ikke kan være mere ømfindtlige. Jeg vil derfor meget anbefale, at denne Bestemmelse udgaar af Lovforslaget. Jeg tror, at man derved vil undgaa den største af de Ulemper, som en Lov af den Art vil medføre, og at Loven da vil blive modtaget med nogen Sympati ude i Landet. Hvis denne Bestemmelse derimod bliver staaende i Loven, vil den vække stor Uvillie omkring i Landet. Hermed være Lovforslaget anbefalet med den Forandring, jeg her har antydet.

N. C. Jensen: Hvordan Loven vil blive modtaget ude i Landet, om den vedtages, tør jeg ikke udtale mig om, men jeg er overbevist om, at naar den har virket selv i en meget begrænset Tid, vil den vække den største Uvillie. Jeg kan ikke tænke mig andet, thi det eneste, som dette Lovforslag, saa vidt jeg ser, bringer ud til Landbrugerne, er Ulemper, Polititilsyn og store Bekostninger, og at det skulde være noget, man sætter særlig Pris paa, betvivler jeg. Der- som det endda havde været saadan, at Raahed overfor Dyr og Mishandlinger af dem var i Tiltagende her i Landet, maatte Lovgivningsmagten se bort fra disse Ulemper og Bekostninger og vedtage en Lov, der beskyttede Dyrene. Men saaledes er Forholdet jo slet ikke, tværtimod er Mishandling af Dyr i overordentlig stærkt Aftagende.

Jeg er enig med det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) i, at hvis der virkelig foregik uforsvarlig Behandling af Dyrene, maatte man indrette § 1 derefter, for saa vidt ikke de Bestemmelser, der findes i Straffeloven, er tilstrækkelige til at værne Dyrene mod ilde Behandling. Jeg er ligeledes enig med det ærede Medlem fra Sæby i, at den foreliggende § 1 er meget uklar. Der nævnes Overanstrengelse og Vanrøgt af Dyr. Hvad er Overanstrengelse og Vanrøgt? Naar man ser, hvorledes en lille Enspænderhest hos en Husmand maa ase og strække sig for at trække en maaske vel stor Plov, er man tilbøjelig til at sige, at den bliver anstrengt; ja overanstrengt. Men nu vil jeg henstille til de Herrer i det kommende Udvalg, dem, der ønsker, at vi skal have disse Bestemmelser, at gaa ud og sige til Hus-

manden, hvad enten det er paa Heden, eller det er paa den gode Jord: Det gaar ikke an, at du pløjer med den lille Hest, du er en Dyrplager, du skal ind under denne Lov. Mon de vil gøre det? De ved jo godt, at Dyrene har det som Regel aldrig bedre end hos saadan en lille Husmand, hos de allerfleste af disse bliver Dyrene behandlet udmærket. Men dersom en Politibetjent ved en eller anden Lejlighed ser, hvordan saadan en lille Hest maa saa at sige overanstrenges sig for at trække Ploven — det er ingenlunde altid Tilfældet, men lad os tænke os, at det er Grønjorden, som er blevet noget stærk —, faar han uvilkaarlig det Indtryk, at der her foregaar et slemt Dyrplageri. Og vil de Herrer saa gaa ud til de smaa Husmandsbrug og sige: I maa ikke pløje med denne Hest alene, I skal skaffe jer en til, vil jeg spørge, om de Herrer da vil give Husmændene Anvisning paa, hvordan de skal faa en Hest til. Det vil de Herrer neppe, og derfor er det eneste, en saadan Lov kan volde, Ulempe i allerhøjeste Grad. Men er der brutale Mennesker, hvad jeg slet ikke skal benægte, som er hensynsløse mod deres Husdyr, og man ikke er i Stand til at skaffe det fornødne Værn for disse Husdyr i de bestaaende Love, saa lad os skærpe dem. Det ærede Medlem fra Sæby har Ret i, at det kan gøres ved Hjælp af § 1. Naar vi har faaet § 1 skærpet i den Retning, er jeg tilbøjelig til at tro, at saa har man naaet det, man egentlig skulde.

Der er dem, der vil sige: Vi har da naaet et betydeligt Fremskridt ogsaa derved, at vi ved denne Lov faar forbudt Kupering af Heste. Jeg kan ikke se andet, end at naar man siger, at man er tilfreds med Lovforslaget, som det er affattet, taler man hen i Taage. Det er ikke Hestene alene, der kuperes i dette Land: Lam kuperes, Hunde kuperes, og dersom denne Kupering er saadan en brutal Handling, og man vil gøre noget imod den, maatte man forbyde al Kupering. Jeg tror ikke, det er værre at kupere et Føl end at kupere et Lam eller en Hund, og dette vil man, saa vidt jeg kan se, være fuldstændig berettiget til uden at komme i Strid med denne Lov. Men jeg tror ikke, et Forbud behøves, og jeg er i alt Fald overbevist om, at det ikke ønskes ude i Landet, og derfor vil jeg saa indtrængende, som det er mig muligt — efter de faldne